

«Ποιος ο σκοπός της νηστείας και της μετανοίας»;

[/ Ορθόδοξες Προβολές](#)

Ποιός ο λόγος διά τον οποίον λαμβάνομεν τον κόπον δι' αυτές;
Σκοπός των είναι η κάθαρσις της ψυχής από των αμαρτιών, η ειρήνη της καρδιάς, η ένωσις μετά του Θεού· μας γεμίζουν με υιοθεσίαν και ευλάβειαν, και μας δίδουν παρρησίαν ενώπιον του Θεού.

Υπάρχουν, πράγματι, πολύ σπουδαίοι λόγοι διά την νηστείαν και την εξομολόγησιν εξ όλης μας της καρδιάς. Ανεκτίμητος αμοιβή θα μας δοθή δι' εργασίαν και μόχθον ευσυνείδητον.

Έχουν άραγε πολλοί από ημάς το αίσθημα της υικής αγάπης προς τον Θεόν; Τολμούν άραγε πολλοί από ημάς χωρίς καταδίκην και με παρρησίαν να προσκαλούν τον εν ουρανοίς Πατέρα και να λέγουν: «Πάτερ ημών!»; Η τουναντίον δεν υπάρχει

ώστε και να ακουσθή τοιαύτη υικκή φωνή εις τας καρδίας μας, αι οποίαι έχουν νεκρωθή από τας ματαιότητας του κόσμου και την προσήλωσιν εις τα πράγματά του και τας απολαύσεις; Η μήπως πολύ μακράν από τας καρδίας μας ευρίσκεται ο Ουράνιος Πατήρ ημών; Καί δεν νομίζομεν άραγε ότι ο Θεός είναι εκδικητής, ημείς οι οποίοι απεμακρύνθημεν από Αυτόν εις χώραν μακρινήν;

Ναί, όλοι ημείς ένεκα των αμαρτιών μας είμεθα άξιοι της δικαίας του οργής και τιμωρίας και είναι θαυμαστόν πόσον μακρόθυμος και υπομονητικός είναι απέναντι ημών, ώστε να μη μας πατάσση όπως την άκαρπον συκήν.

Ας σπεύσωμεν να Τον εξιλεώσωμεν με μετάνοιαν και δάκρυα. Ας εισέλθωμεν εις τον εσωτερικόν μας άνθρωπον, ας εξετάσωμεν τας ακαθάρτους μας καρδίας με πάσαν αυστηρότητα· και όταν ίδωμεν πόσαι ακαθαρσίαι τηρούν αυτάς μακράν από την Θεϊάν Χάριν, τότε θα αναγνωρίσωμεν ότι είμεθα πνευματικώς νεκροί. Υπόφερε τας οδύνας και τους πόνους της εγχειρήσεως, διά να δυνηθής να επανακτήσης μετά ταύτα την υγείαν σου (τούτο λέγων εννοώ την εξομολόγησιν).

Τούτο σημαίνει ότι κατά την εξομολόγησιν οφείλεις να ομολογής όλας τας πράξεις της αισχύνης εις τον πνευματικόν, χωρίς να αποκρύπτεις τι, μολονότι τούτο είναι δυνατόν να είναι οδυνηρόν, επαίσχυντον και ταπεινωτικόν.

Άλλως η πληγή θα μένη αθεράπευτος, θα πονή, θα υποσκάπτη την πνευματικήν υγείαν σου και θα είναι ζύμη διά τας πνευματικές αδυναμίας σου η τας αμαρτωλός σου συνηθείας και τα πάθη.

Ο ιερέύς είναι πνευματικός ιατρός. Επιδείκνυε εις αυτόν τας πληγάς σου, χωρίς να εντρέπεσαι, ειλικρινώς, φανερά, με υικκήν πεποίθησιν και εμπιστοσύνην, διότι ο εξομολόγος είναι ο πνευματικός πατήρ σου, ο οποίος θα ώφειλε να σε αγαπά περισσότερον του πατρός και της μητρός σου· διότι η αγάπη του Χριστού είναι υψηλότερα από κάθε σαρκικήν, φυσικήν αγάπην.

Εκείνος θα απαντήσει διά σε εις τον Θεόν. Διατί η ζωή μας έγινε τόσον ακάθαρτος, τόσον γεμάτη από πάθη και αμαρτωλός συν ήθειας; Διότι πολλοί αποκρύπτουν τας πνευματικές πληγάς και τους πόνους των, ένεκα του οποίου πονούν διαρκώς και ερεθίζονται· και τοιουτοτρόπως δεν είναι δυνατόν να δώση εις αυτούς κανείς κανένα ιατρικόν.

«Αν πέσης, σήκω και θα σωθής»· είσαι αμαρτωλός, διαρκώς πίπτεις, μάθε πως πρέπει να εγείρεσαι· πρόσεξε πολύ να αποκτήσης αυτήν την σοφίαν. Η σοφία συνίσταται εις τούτο: να μάθης εκ στήθους τον Ψαλμόν «Ελέησόν με ο Θεός, κατά το μέγα ελεός Σου», τον οποίον ενέπνευσεν εις τον βασιλέα και προφήτην Δαβίδ το Α γι ον Πνεύμα, και να λέγης αυτόν με ειλικρινή πίστιν και πεποίθησιν, με καρδίαν ταπεινήν και συντετριμμένην.

Μετά την ειλικρινή μετάνοιάν σου, η οποία εκφράζεται εις τους λόγους του

Βασιλέως Δαβίδ, η συγχώρησις των αμαρτιών σου εκ μέρους του Κυρίου αμέσως θέλει λάμψη επί σου, και αι πνευματικάί δυνάμεις σου θα ειρηνεύσουν.

«Τον γαρ μη γνόντα αμαρτίαν υπέρ ημών αμαρτίαν εποίησεν, ίνα ημείς γενώμεθα δικαιοσύνη Θεού εν αυτώ» (Β΄ Κορ. 5, 21), λέγεται περί του Χριστού. Θα αισχυνθής λοιπόν ύστερον από αυτούς τους λόγους να αναγνωρίσης οιανδήποτε αμαρτίαν σου η να αναλάβης την μομφήν δι' αμαρτίαν την οποίαν δεν διέπραξας;

Αν Αυτός ο Υιός του Θεού έγινε ενόχος αμαρτίας, μολονότι ήτο αναμάρτητος, και συ πρέπει να δεχθής την μομφήν διά κάθε αμαρτίαν με πραότητα και αγάπην (διότι είσαι πράγματι αμαρτωλός), να δεχθής την μομφήν με ταπείνωσιν και υποταγήν, και διά τας αμαρτίας ακόμη διά τας οποίας δεν είσαι ένοχος. Χάρις εις την πίστιν μας μόνον, τα πνευματικά όρη -ήτοι τα ύψη και τα βάρη των αμαρτιών- μετακινούνται. Διά τούτο, όταν οι χριστιανοί απαλλάσσονται από το βάρος των αμαρτιών των διά της μετανοίας και εξομολογήσεως, ενίοτε λέγουν: «Δόξα τω Θεώ, βουνό ολόκληρο έπεσεν από τους ώμους μου».

Άγιος Ιωάννης της Κροστάνδης
από το βιβλίο: Η εν Χριστώ Ζωή μου
σελ.197-200
εδκ. Το Περιβόλλι της Παναγίας